

Langue d'amour

Thomas Geoffroy

Langue d'amour

Proza

Schrijver: Thomas Geoffroy

Coverontwerp: Thomas Geoffroy, naar Ronald Ergo

© 2021 Thomas Geoffroy

Inhoud

Haar gouden tijd 9

- De herfst klopt onhoorbaar aan 11
- Stille mensen 13
- Al pratend verliefd worden 15
- Haar gouden tijd 17
- De eenzaamheid van de andere 19
- Visser 21
- De man die ik heb liefgehad is weggegaan 23
- De danseres en de hond 25
- Anna 29

De geheimzinnige vrouw 33

- Maartje 35
- Ode aan een keukenmeid 37
- Het eenzame compliment 39
- Gonzales 41
- Daar gaat de grootmoeder van Servais 43
- De geheimzinnige vrouw 45
- De jongen in de struiken 47
- Het warme deken 49
- Het spel der verleiding 1 51

Langue d'amour 53

- Eletrico 55
- Langue d'amour 59
- Lunestil, Zafranax, Sleepyl 61
- John Lee Hooker 63
- Mi-miche 65
- Le cri d'un fou 67

Voorwoord

Voor *Haar gouden tijd*, oorspronkelijk genoemd *l'Âge d'or d'une femme* kruip ik in de huid van een jonge vrouw die zich in de gouden tijd van haar leven bevindt. Ze houdt van mannen en vrouwen, ze houdt van anderen en ook van zichzelf. Dolgraag voelt ze de aantrekkelijk tot de ander, tast ze hierbij de grens af van wat kan en niet kan, van wat normaal en abnormaal is. Ze laat zich hierbij door haar levendige fantasie inpakken, waardoor het voorkomt dat ze zich sommige dingen inbeeldt, hetgeen haar echter ironisch genoeg soms goed uitkomt omdat ze op die manier inspiratie opdoet voor haar schrijven. Ze geeft zich zelden rechtstreeks bloot aan iemand, niet aan vrienden noch aan vreemden, en wacht tot ze thuiskomt om haar emoties te uiten op een vel papier.

Haar manier van schrijven is eveneens ongewoon. Ze schrijft zowel in eerste als in derde persoon en soms kruipt ze zelfs in de huid van de ander zodat ze zichzelf vanuit het perspectief van de ander kan beschouwen. Het resultaat is avontuurlijk en divers en (voor mij althans) prettig desoriënterend.

In *De geheimzinnige vrouw* maken enkele teksten uit een eerdere bundel een comeback. Hier is een mannelijkere schrijver aan het woord die de grote emoties schuwt en soms zelfs parodieert.

In *Langue d'amour* komen klankgedichten aan bod. In dit soort 'gedichten' gaat het meer om de klankervaring van de woorden dan om hun inhoud. Het heeft weinig zin om zinnen te ontcijferen, omdat ze vaker wel dan niet louter door toeval ontstaan zijn en slechts bestaan om hun klanken te laten klinken. Ikzelf hoef niet na te denken over de betekenis van sommige woorden om reeds hun klanken te *voelen*. Woorden kunnen soms zo mooi op zich zijn dat ik ze als het ware neerschrijf omwille van hun klank of hun uiterlijke verschijning, een beetje zoals iemand een vrouw of een man mooi vindt zonder het vanbinnen van die persoon te kennen.

